

Девојчице су оплемениле школу

ПУКОВНИК МР МИЛАН СТЕВИЋ, НАЧЕЛНИК ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

Први пут у историји једине средње војне школе у њеним клупама су, поред дечака, и девојчице. Шта се и колико променило њиховим доласком у једну од најелитнијих београдских гимназија?

Начелник Војне гимназије пуковник мр Милан Стевић и сам је, попут многих наставника те школе, некада био њен ученик. И баш њему је припала дужност, он каже и част, да први пут у историји једине средње војне школе, поред дечака, у школске клупе прими и девојчице. После тога, каже, више ништа није исто. У ствари, није се баш све променило. Војна гимназија, настала од некадашње славне Десете београдске гимназије, и даље је школа за изабране. За најамбициозније. Једино што више није школа само за јунаке, већ и за хероине. Део најмлађе 42. класе Војне гимназије чине и девојчице. Њих 31. Дечака је примљено 59. То, наравно, није једини, али је, свакако, један од разлога због којих поново, после само неколико месеци, разговарамо с првим човеком те, у сваком погледу, елитне војне школе.

Q Господине пуковниче, прошло је неколико дана од почетка школске године, за Војну гимназију свакако историјске. После више од 40 година њеног постојања, у клупама су и девојчице. Каква је атмосфера и како сте се снашли?

– Увек је почетак школске године, на неки начин, турбулентан. Ученици првог разреда традиционално

долазе у школу, односно у интернат, неколико дана пре других, да би имали времена за прилагођавање. Сви смо свесни да је одвајање од куће, посебно први пут, у почетку највећа мука. С обзиром на то да наставници и педагози Војне гимназије имају доста искуства у том погледу, најмлађе дечаке, а овог пута и тридесетак девојчица 42. класе, нисмо дочекали неспремни. Током тих седам дана прилагођавања једних на друге имали смо прилику да се боље упознамо, да деци објаснимо правила понашања и живота у интернату, да им приближимо обавезе које их очекују и покажемо да имају на кога да се ослоне и од кога да потраже савет кад им буде тешко. Живот у интернату има своја правила и законитости, на које се треба навићи. Ученицима ће у томе много помоћи педагози, психолози, разредне старешине, начелник класе, сваки наставник...

О С обзиром на долазак девојчица, да ли је било неких неизожностица?

– Ове године примили смо 31 девојчицу и 59 дечака који чине 42. класу Војне гимназије. Њихов долазак показао је да су девојчице, можда, лакше од дечака поднеле одвајање од породице. Њихов долазак у интернат и формирање мешовитих одељења, у извесном смислу, већа је новина за особље Гимназије, него за ученике. За њих су мешовита одељења нешто природно, они су на то навикли у основној школи, тако да нису изненађени. Можда је сада мало теже дечацима из другог, трећег и четвртог разреда, који у својој класи нису имали девојчице, па су били, можда, мало бахатији, слободнији, сада сви више пазе на понашање, пристојнији су. Свакодневно примећујемо да је атмосфера много природнија, здравија, племенитија, дечаци су љубазнији, предусретљиви, пажљиви. Све то говори у прилог опредељењу и одлуци Министарства одбране да отворимо врата и девојчицама. Можда је то требало учинити и раније, ако не пре, онда кад смо на Војној академији примили прве кадеткиње. Но, никад није касно. Да бисмо их дочекали сасвим спремни, наши васпитачи, психолози и педагози посетили су београдске

О Кажете да сте школске педагоге и психологе посебно припремили за рад с девојчицама. Да ли то значи да, ипак, очекујете неке тешкоће у њиховом прилагођавању?

– За рад са девојчицама одређен је посебан педагог, Милијана Гаџун, која ће највише водити рачуна о њима, мада, наравно, неће запоставити ни остале ученике првог разреда, односно 42. класе. Ми традиционално велику пажњу посвећујемо васпитној функцији школе. Пошто ништа не препуштамо случају, спремни смо и за веће изазове, па и почетне тешкоће у сналажењу, како девојчица, тако и дечака. Сви наставници и педагози имају значајно искуство у васпитавању деце, код нас психолог и педагог нису судије, код њих се не одлази по казни, као што је то, често, случај у неким другим школама, већ по савет и помоћ, кад год дете осети потребу за тим. Поред тога, значајну улогу у васпитавању најмлађих ученика имају и начелник 42. класе и његов заменик, који су деци доступни у сваком тренутку. Они о њима брину у сваком погледу, и васпитном и образовном. Прва искуства стечена за ових пар дана, када је реч о ученицима првог разреда, посебно о девојчицама, заиста су позитивна. Задовољне су, немају озбиљнијих примедби, иако им смештај још није сасвим уређен, храна им се допада, прве бригае због одвајања од породице пребродиле су уз помоћ педагога, саопштили смо им наша очекивања, а оне су изразиле мишљење о својим могућностима, тако да се све полако уклапа. Имамо неколико ученица и ученика који се двоуме, којима је одвајање од породице и куће пало нешто теже, с тим се сусрећемо у свакој генерацији, али такве проблеме после неколико недеља заједничким снагама превазилазимо. Када све то имамо у виду, нема разлога да очекујем непредвиђене тешкоће у образовању и васпитавању најмлађе генерације ученика Војне гимназије.

домове ученика да поделе неопходна искуства у организацији живота и рада мешовитих генерација. Наравно да смо разговарали и с колегама из Академије, у којој се већ неколико година образују и кадеткиње, па и одакле имамо солидну причу, једино што су овде ученици млађег узраста. После свега, ми смо, у суштини, били спремни за пријем девојчица, тако да за сада нема проблема. Напротив, девојчице су се веома добро прилагодили интернатском начину живота, за њих ће ускоро бити спремне удобне трокреветне собе на четвртом спрату, с одвојеним и прилагођеним мокрим чвором и свим неопходним условима за удобан боравак. Оне су привремено смештене на петом спрату, али већ за месец дана биће распоређене спрат ниже, у делу који ће бити дотеран, срећен баш за њих и за оне које нам дођу следеће године.

О Како сте дочекали најмлађе првог школског дана?

– Школска година почела је 1. септембра, јутарњим скупом првака у кино-сали Војне гимназије, где сам им пожелео срећан почетак школовања и честитао што су успели да остваре своју жељу и упишу гимназију до чије је клупе, традиционално, тешко доћи. Рекао сам им да је и прошле године за упис владало огромно интересовање и да је за деведесет места у школским клупама у којима сада они седе конкурисало приближно две хиљаде кандидата. То је, рекао сам, најбољи показатељ њихове вредности и знања. И разлог због којег од њих и у наставку школовања очекујемо много. Иначе, они су, заиста, дивна деца. Захваљујући изузетно квалитетној и бескомпромисној селекцији примили смо „крем“ прошлогодишњих осмака, најбоље од најбољих, и верујем да ћемо имати изузетно јаку генерацију, сличну последњим. По постигнутом просечном успеху неколико последњих генерација је боље од ранијих, што сведочи о квалитету селекције и спроведених пријемних испита, који су у Војној гимназији нешто тежи него у осталим средњим школама. За пријем ове генерације израдили смо посебно „тежак“ пријемни тест из математике и

српског језика, а имали смо и квалитетну проверу физичких могућности деце, тако да смо могли да изаберемо дечаке и девојчице заиста високих квалитета, од којих много очекујемо.

Одакле долазе ученици 42. класе Војне гимназије?

– Деца су из свих крајева Србије, можда је нешто више девојчица из Војводине и Београда, али то је незнатно, постоји квалитетна дисперзија баш према свим крајевима Републике. Пробали смо да урадимо анализу и по успеху, да видимо из којих делова земље долазе најуспешнији ученици. Показало се да су најбоље резултате на пријемном испиту из математике постигла деца из јагодинског краја. Некад је по успеху био познат Златиборски округ, или Пожега. Искуства потврђују да из Ниша стално долазе добри ђаци, што нас такође радује. Треба поново истаћи да смо изабрали и примили дечаке и девојчице који су показали највише знања и способности, који су постигли најбоље резултате на пријемном, тако да могу да кажем да су у 42. класи свакако неки од најбољих осмака у Србији.

ОПрошло је десетак дана од почетка школе. Да ли су обезбедени сви учбеници и други школски прибор?

– Наши ученици немају проблема с учбеницима и наставном литературом. Све је на време подељено, добили су свеске, оловке и други прибор, а на њима је само да уче. Све што им треба за остваривање нашег заједничког циља, а то јесте добар успех у школи и ваннаставним активностима, доступно им је, од кабинета и квалитетног учioniчког простора, до удобних и уредних соба. Имамо обезбеђен бежични интернет, добро опремљену библиотеку, организоваћемо велики број секција, свако ће моћи да нађе нешто што га интересује. Формирани су колективи и одељења, у сваком имамо исти број девојчица, отприлике по седам или осам, тако да су одељења равноправна, сличних могућности. Ускоро ћемо инсистирати и на међудодељенским такмичењима, на развијању такмичарског духа, што, по традицији, повољно утиче на заједнички успех. С друге стране, наше де-

О Радни дан у Војној гимназији испланиран је до дејаша. Да ли ће девојчице имати мало више слободног времена?

– Деца су равноправна у сваком погледу, осим у смештају. Рецимо да девојчице имају мало боље услове смештаја, уређенији мокри чвор и реновиране собе. Али што се рада тиче, нема попусташања. И дечаки и девојчице сређују своје собе и заједничке просторије, уређују круг, имају редарства, присуствују обавезним постројавањима... Сви знају правила живота у колективу, у интернату, почев од дневних обавеза, устајања и повечерја на време, обавезног учења, спортских активности, присуства на секцијама и изабраним факултативним предметима. Наш дневни распоред прилагођен је њиховој будућој професији, позиву ка којем су пријемом у Војну гимназију учинили први корак. Наставне и спортске обавезе су им, такође, једнаке. Кад је реч о правилима облачења нема неких притисака на девојчице, али одећа мора да буде уредна, дотерана, чиста и сређена. Нема униформи, али нема ни прекратких сукњица, мајица с бретелама, голих стомака и еластичних, уских и упадљивих хеланки. Култура одевања и понашања се подразумевају, правила треба да постоје као и у свакој озбиљној школи, одговорној према својим обавезама и генерацијама које васпитавају. Све је то део васпитне улоге, којој школа посвећује пажњу и због чега, између осталог, инсистирамо на интернатском смештају свих ученика, па и оних који долазе из Београда.

војчице нису једине у згради Војне гимназије јер је у њеном другом делу Спортска гимназија, у којој су девојчице, тако да ће се оне и међусобно упознавати и дружити, најпре, наравно, на паузама између часова.

О Војну гимназију карактерисало је обиље ваннаставних садржаја. Да ли је то и данас тако?

– Ваннаставне активности су део богате традиције Војне гимназије. Готово сваке године број секција, факултативних предмета и осталих ваннаставних садржаја је све већи, у складу с интересовањима генерација које долазе. Заступљени су сви колективни спортови, борилачке вештине, имамо богат избор друштвених и културно-уметничких садржаја, организујемо предавања из одређеног броја факултативних предмета. Искуства показују да су деца најинтересантније спортске активности, посебно поједине борилачке вештине, информатика и математика, рецитаторска и драмска секција... Могућности су огромне, тако да свако дете може да нађе оно што га интересује. Обавеза наших ученика је да учествују у некој спортској секцији и похађају бар један факултативни предмет. Доступни су им различити садржаји, од уметничких, ликовних или музичких. Код нас су веома активни извиђачи, наши математичари често побеђују на такмичењима различитих нивоа, запажени су и рецитатори... Од првог дана им говоримо да нема разлога за бригу, уз добар и организован рад може се постићи најмање врло добар успех, а они амбициознији ученици, којима је драже редовно него кампањско учење, релативно лако постижу одличан успех. Ученици који имају одличан и врло добар успех могу и у граду да тренирају шта год желе. И, што је такође важно, све активности су бесплатне, чак и ако их не реализују наши наставници, инструктори и тренери и ако се не одвијају у нашим просторима, него у граду, у неком од спортских клубова. Наравно, предуслов су добре оцене и испуњавање основног задатка, а то је учење и припремање за Војну академију.

О Нема сумње да је Војна гимназија „шешка“ школа, школа за изабране. Очекивани успеси није лако постићи. Како их мотивишете?

– Мотивишемо их на различите начине. Многи од њих су у Војну гимназију дошли с циљем да касније постану пилоти, или војни лекари, да раде на неком од војних института... Најчвршће мотиве имају деца из војних породица, њима је посебно стало

да не разочарају своје очеве или старију браћу... Некима је мотив за учење и плата коју добијају, нешто већа за најбоље. Ученици 42. класе добијају око пет хиљада, најбољима је награда и неограничен излазак у град викендом и када немају наставне обавезе, а поред тога чешће имају прилику да учествују у излетима које организујемо готово сваке суботе или недеље. На крају, неки посебан мотив им и не треба, довољно је да извршавају своје обавезе у време обавезног учења, када им је доступна помоћ дежурних наставника и педагога, а онима који нешто пропусте да науче, или им неки предмет теже „иде“, помажу и бољи ученици.

О Који предметни су посебно захтевни у Војној гимназији?

– По традицији најтежи предмет у Гимназији је математика. И то тако и треба да буде. Математика је у основи сваке науке. На Војној академији пријемни је готово искључиво математика. Зато ми „држимо“ ниво наставе из математике, што нам је донело доста успеха на прошлогодњим такмичењима различитог ни-

воа. Интересантно је да су наши ученици, који су конкурисали за пријем у Академију, оформили и посебну листу успеха на пријемном испиту, њих 60 су остварили бољи успех на пријемном од 1.000 и више кандидата из грађанства. Информатика је такође предмет будућности, овде јој посвећујемо велику пажњу, као и страним језицима, посебно енглеском, што од нас тражи и Војна академија, која је поставила високе стандарде у знању енглеског, баш као и Војска у целини. На екскурзијама које организујемо може се запазити сјајно знање страног језика, то је и најбоља прилика да се ученици увере у корист знања и касније га уче још упорније и студиозније. Екскурзије су прилика и да се ученици упознају с другачијим светом, с културом и традицијом других народа, што је такође важно. Посвећујемо се и физичкој оспособљености – ово је једина школа у којој ученик може да падне на поправни из физичког. Постоје критеријуми и норме које треба испунити. Ко то не успе, иде на допунску наставу све док не положи и не покаже вештине које се захтевају.

О Желиш ли, за крај, да поручиш нешто ученицима школе коју си некада и сами похађали?

– Увек кажем да је у Војној гимназији све тако добро организовано да деца и уз просечан напор постижу натпросечне резултате. То је, свакако, заслуга наших наставника, педагога и психолога, начелника класа и свих који у овој школи брину о њеном угледу и успеху ученика. Али за то су заслужна и деца која овде долазе после ригорозне селекције и која и сама чине све да оправдају поверење и родитеља и наставника. Кад се интереси свих нас уједине, резултати не могу да изостану. Деца су свесна да овде чине само први корак ка будућој професији. Овде их упознајемо с позивом официра, с одговорностима, али и лепотама које та професија носи, свакако и с обавезама које намеће униформа. Деца знају да ће свој циљ остварити тек по завршетку Војне академије. А за њу се примају само најбољи. С поносом могу да кажем да је међу њима увек највише ученика наше гимназије. ■

Душан ГЛИШИЋ
Снимео Даримир БАНДА